

Fotky ako dôkaz

Traja kamaráti si s úľavou vydýchli. Opäť sa obrátili smerom k lúke, aby ďalej pozorovali pristávanie kovových bytostí.

Lukášovi takmer padli z nosa okuliare. „To predsa nie je možné.“

Ani Patrik s Beátou to nemohli pochopiť.

Jagajúce sa postavy zmizli. Nad lúkou už nestál ani svetlý kotúč.

Všetci traja sa pátravo obzerali dookola, ale široko-ďaleko neobjavili žiadnu stopu po záhadných bytostiach.

Luk sa ako prvý odvážil vystúpiť spoza krovia. Prikrčený a pripravený na útok neznámych bytostí sa zakrádal po lúke. Mieril na miesto, kde sa objavili kovové bytosti.

Patrik a Bea ho nasledovali v malom odstupe.

Luk sa spustil na kolená a sledil vo vlhkej tráve. Svietil na zem a ustavične opakoval: „Nepochopiteľné. Absolútne nepochopiteľné.“

„Dostaneme aj my nejaké vysvetlenie?“ vrčala Bea.

Luk ukázal na trávu. „Tie bytosti nezanechali nijaké stopy. Zdá sa, že sú bez tiaže.“

Patrik neprestajne hľadel na nočnú oblohu. „Skutočne to bola vesmírna loď z inej planéty?“ mrmlal si sám pre seba.

„Nie, frisbee tanier malého Maršana,“ uľahovala si z neho Bea. „Hodili ho príliš ďaleko a nedopatrením pristál na Zemi!“

Lukáš vstal. „Ľudia, to, čo sme tu videli, si radšej necháme pre seba. Inak nás vyhlásia za bláznov.“

Bea mala iný názor. „Veď si urobil fotky. Lepší dôkaz na pristátie mimozemšťanov neexistuje.“

Luk jej výnimočne musel dať za pravdu. Stlačil niekoľko tlačidiel a čakal. Fotografie boli uložené na pamäťovej karte a každú chvíľu sa musia objaviť na malom displeji.